ופליגא דרב קטינא לרב הונא לא פליגי *כאן מן הלול ולפנים כאן מן הלול ולחוץ אלא לרמי בר שמואל ולרב יצחק בריה דרב יהודה דאמרי מן הלול ולחוץ ספקו טהור מן הלול ולפנים ספקו טמא הני במאי מתוקמא מן הלול ולפנים לימא פליגא דרבי חייא לא קשיא כאן כשנמצא בקרקע פרוזדור וכאן שנמצא בגג פרוזדור אמר רבי יוחנן בשלשה מקומות הלכו בו חכמים אחר הרוב ועשאום כודאי מקור שליא חתיכה מקור הא דאמרן שליא *דתנן בשליא בבית הבית טמא זלא שהשליא ולד אלא שאין שליא בלא ולד ר"ש אומר נמוק הולד עד שלא יצא חתיכה *דתנן *המפלת יד חתוכה ורגל חתוכה אמו טמאה לידה ואין חוששין שמא מגוף אטום באת ותו ליכא והאיכא תשע חנויות דתניא *התשע חנויות כולן מוכרות בשר שחוטה ואחת מוכרת בשר נבלה ולקח מאחת מהן ואינו יודע מאיזה מהן לקח ספקו אסור ובנמצא הלך אחר הרוב טמאה קאמרינן איסור לא קאמרינן והאיכא *תשע צפרדעין ושרץ אחד ביניהם ונגע באחד מהן ואינו יודע באיזה מהן נגע ברה"י ספקו טמא ברה"ר ספקו טהור ובנמצא הלך אחר הרוב טמאה דאשה קאמרינן טומאה בעלמא לא קאמרינן והאיכא הא *דאמר רבי יהושע בן לוי עברה בנהר

והפילה

ופליגא דרב קטינא. אהך לישנא דאביי דהא להאי לישנא ליכא טומאת ספק דכיון דתלי טעמא בחזקה לא שנא גג לא שנא קרקע מן הלול ולפנים טמא ודאי מן הלול ולחוץ טהור ודאי: לרב הונא. דאמר ליה לבריה מן הלול ולפנים ודאי מן הלול ולחוץ ספקא: לא פליגי. לא דר' חייא ולא דרב קטינא עליה ואהדדי נמי לא פליגי: כאן מן הלול ולפנים. דר' חייא: כאן מן הלול ולחוץ. דרב קטינא: אלא לרמי בר שמואל ולרב יצחק דאמרי מן הלול ולחוץ ספק טהור. על כרחך הני מתני' דר' חייא ודרב קטינא במאי מיתוקמי במן הלול ולפנים דהא מן הלול ולחוץ אפילו ספקא ליכא דהא טהור קאמרינן ודרב קטינא קיימא כוותייהו אלא רבי חייא דאמר טומאה ודאית לימא פליגא עלייהו דלדידהו ליכא טומאה ודאית: ומשנינן לא פליגי הא דרבי חייא דאמר ודאי במן הלול ולפנים בקרקע פרוזדור דהיינו כדרך יציאתו מן החדר ודרמי ורב יצחק דאמרי ספק טמא בגג פרוזדור שקרוב לעלייה ולעולם בתר חזקה אזלי ומודו בקרקע פרוזדור במתני' * וכדרבי חייא אבל בגגו במן הלול ולפנים על כרחך יצא זה ממנהג הילוכו דהבא מן החדר היה לו לימצא בקרקע פרוזדור שהחדר נמוך ושוה לפרוזדור ואם מן העלייה בא היה לו לימצא מן הלול ולחוץ הלכך איכא למימליה בתרי ספיקי דילמא מעלייה אתא לפרוזדור ואזדקרה או מחדר אתא לפרוזדור וע"י שנזדקרה(א) עלה הדם מלמטה למעלה (ב)כיון דרמי ורב יצחק לא יהבי טעמא למילתייהו איכא לאוקמי בשינויי אבל לאביי ללישנא דבתר חששא ליכא לשנויי הכי ופליג דר' חייא עליה דכיון דלאביי תלי טעמא בחששא וכל היכא דאיכא למיחש להאי ולהאי משוי ליה ספק אפילו בקרקע פרוזדור איכא לספוקי בחדר (ג)ולעלייה הילכך דרבי חייא פליג עליה: ועשאום כודאי. משום דאזלינן בתר רובא: הא דאמרינן. במתניתין שחזקתו לא בא אלא מן המקור ולדתני רבי חייא אלמא כיון דרוב דמים התם שכיחי מחזקינן ליה מן המקור: הבית טמא. אף אם אין ולד נראה הבית טמא משום אהל המת: שאין שליא בלא ולד. ושורפין עליה את התרומה. אלמא כיון דרוב שליות אינן בלא ולד מחזקינן לה בטומאה ודאית: נימוק הולד. ונעשה דם ונתערב בדם הלידה ובטל ברוב והכי מפרש טעמא לקמן בפ' המפלת (דף כו:): יד חתוכה. מחותכת בצורתה במיתוך אצבעות: אמו טמאה לידה. ותשב חומר זכר לימי טוהר וחומר נקבה לענין טומאה דמחזקינן לה בלידה ודאית *ליתן לה ימי טומאה וימי טהרה דאמרינן הלך אחר הרוב ורוב נשים ולד מעליא ילדן אלא שנימוק: ואין חוששין. לומר לא יהיו לה ימי טוהר שמא אינו ולד דדילמא מגוף אטום הוא בא וקיימא לן בהמפלת (לקמן דף כה.) דאינו ולד והיינו כודאי מדיהבינן לה ימי טוהר הואיל ורוב נשים לאו גוף אטום ילדן: ספקו אסור. דכל קבוע כמחצה על מחצה דמיא וכיון שלקחה ממקום הקביעות מחזקינן לה כמחצה על מחצה: ובנמצא. בקרקע דה"ל מופרש מהן ולא לקחו ממקום הקביעות: הלך אחר הרוב. ואומר דכל דפריש מרובא פריש: ברשות היחיד כו'. דהוה ליה ספק ואע"ג דרובא צפרדעים ואין להם טומאה כיון דשרץ קבוע ביניהם הוה ליה מחצה על מחצה: ובנמצא. שפירש אחד מהן למקום אחר ונגע בו אדם שם טהור דהשתא לאו קבוע הוי ואמרינן כל דפריש מרובא פריש ולצפרדע הוא:

ו נס"א: לפרוש משום.

כאן שנמצא בקרקע פרוזדור · פ"ה לעיל אליבא דבתר חששא אזלינן דקאמר דפליגא דר' חייא לא מצי לשנויי הכי דכיון דתלי אביי טעמא בחששא איכא למיחש אפילו בקרקע פרוזדור לדם עלייה וקשה לפירושו דנמצא על שלה או על שלו אמאי חייבין בקרבן מי עדיף מנמצא מן הלול ולפנים דלא הויא אלא ספק אפי' בקרקע פרוזדור ונראה לפרש דלאביי ליכא לאוקמי דר' חייא בקרקע פרוזדור דכיון דאפי' מן הלול ולחוץ דבא מן העלייה כדרכו וקרוב חיים לדם המקור אם כן מן הלול ולפנים בקרקע פרוזדור מילתא דפשיטא היא דמן החדר אתא ולא הוה צריך רבי חייא לאשמועינן:

שליא בבית כו' · פ"ה דרוב שליות יש להם ולד וקשה דתנן בפ' בהמה המקשה (חולין דף עז·) שליא שיצתה מקצתה אסורה באכילה ואי יש שליא בלא ולד הוה לן למשרי משום דסמוך מיעוטא דאין בה ולד לפלגא שלא יצא רוב הולד וי"ל מחצה שיש בה רוב ולד מיעוטא דסתם שליא שיצתה מקצתה ויש בה ולד מחצה יש בהן רוב ולד ומחצה אין בהן רוב ולד כדמוכח בפ"ק דב"ק (דף יא·) וכה"ג אמר התם *סמוך מיעוטא לנדמה למחצה דנקבות וכן (ד) *בפ"ק דבכורות (דף כ:) סמוך מיעוטא דמפילות למחצה דנקבות ויש ליישב פ"ה דהתם מיירי בשליא שיצתה מקצתה ונמצא ולד תוך השליא ונראה לפרש דאין שליא כלל בלא ולד אך מיעוטא נימוק ורובן אין נימוקים עד שילא לבית החיצון כדאמר בפ' המפלת (לקמן כו·) וא"ת ואמאי לא מייתי הכא מרישא דתנן בהמפלת (שם דף כה:) המפלת סנדל או שליא תשב לזכר ולנקבה אלמא דרובן אין נימוקין קודם יציאה וי"ל דאפי' נמוקין מלינן למימר דטמאה לידה דקאמר קרא אשה כי תזריע אפי' לא ילדה אלא כעין שהזריעה אמו טמאה לידה ואע"ג דהאי דרשא כרבי שמעון כרים יוצא דופן (לקמן דף מ·) ורבנן דרשו לה עד שתלד ממקום שמזריע י"ל דהדרתי ס"מ א"כ י"ל מרישא לא מייתי דא"ת דטעמא דרבנן משום שאין שום שליא בלא ולד ואין שום ולד נימוק אפילו מיעוט לכך מייתי סיפא דאמר ר' שמעון נימוק הולד אע"פ שלא יצא וכיון דסבר רבי שמעון דרובן נימוקין ולרבנן אינם נימוקין אלא מיעוטן דאין סברא לומר דלר"ש רובן נימוקין ולרבנן אפילו מיעוטן אין נימוקין וקצת נראה דאדרבה מרישא סמיך וסיפא לא מייתי אלא משום דמינה מוכיח דטעמא דרבנן משום רובא כדפרישית דאי משליא בבית גופה מייתי מאי איריא משום רוב אפי' מחצה על מחצה שורפין דהוה ליה ספק טומאה ברה"י דטמא: **המפלת** יד חתוכה · הא דלא מייתי מתני' דהמפלת (לקמן דף כח·) המפלת ואין ידוע מה ובהמפלת חתיכה מיירי כדמוכח התם בגמרא (דשליא בבית) משום דהכא מפרש בהדיא אין חוששין שמא מגוף אטום באה דמשמע דהוי מטעם דהולכים בתר רובא: **ותו** ליכא · וא"ת והא איכא הא דתנן לקמן בפ' האשה (דף נט:) איש ואשה שעשו צרכיהם בספל ונמצא בו דם רבי שמעון מטמא שחזקת דמים מן האשה ואי משום דרבי שמעון קתני לה הא קאמר שליא אע"ג דרבי מאיר קתני לה כדאמר בהמפלת (לקמן דף כז·) וכ"ת דאין שורפין על אותו רוב תרומה א"כ לקמן דדחיק לאשכוחי למעוטי מאי לימא למעוטי רובא דר' שמעון וי"ל דהתם מסייע חזקת האדם לרוב וא"ת וליחשוב נמי הא דתנן בכותה (לקמן דף נו:) נמצאת אתה אומר שלש ספקות באשה ובמגעות ובהשיטות הלך אחר רוב ואי אין שורפין עליו תרומה לימא למעוטי הא ויש לומר דשורפין והוי טעמא משום דרוב דמים באין מן המקור דחשיב בג' דברים: **ספקו** אסור · בשילהי פ"ק דכתובות (דף טו·) נפקא לן קבוע מוארב לו וא"ת לר"ש דדריש מוארב לו עד שיכוין לו קטוע מנא ליה וי"ל דמסקינן בפ' הנשרפין (סנהדרין דף עט·) דסבר רבי שמעון כרבי דונתת נפש תחת נפש ממון א"כ מהתם שמעינן עד שיכוין לו ולייתר וארב לו לקטוע אך לתנא דבי חזקיה דדריש מכה אדם ומכה בהמה דשוגג מתכוין פטור ממיתה וממון ולא דריש ונתת נפש לממון וע"כ עד שיכוין לו נפקא ליה מוארב לו קשה קטוע מנא ליה*: **הלך** אחר הרוב · משמע אפי' נמצא קרוב לחנות המוכרת נבלה וא"ת א"כ מאי קמ"ל ר' חנינא דרוב וקרוב הלך אחר הרוב וי"ל דקמ"ל אפי' בקורבה דמוכחא מיהו קשה מקושיא דרבי זירא דהתם תקשי ליה מתני' דט' חנויות ג): **אחר** הרוב · הכא איכא חזקה כנגד הרוב דבהמה בחזקת איסור עומדת וגבי ט' צפרדעים נמי קאמר הלך אחר הרוב ואם רוב שרצים (ה) טמאים אע"ג דאיכא חזקת טהרה דאי לא הוי חזקה כנגד הרוב לא הוה פריך מידי דמלינן למימר דרבי יוחנן לא חשיב אלא היכא דליכא חזקה כנגד הרוב:

אלא

א) [כ"כ כג:] : ב) [ועי' תוס' כ"כ כג: ד"ה מתיב וכו' כתבו ישוב על זה]

לקמן כו. [בכורות כב']

פסחים ט: כתובות טו. חולין נה.

[כתובות טו. ע"ש תוספתא טהרות פ"ו ה"ג]

[לקמן סד·]

[ועי' תוס' כתובות טו· ד"ה פרש ותוס' ב"ק מד: ד"ה כל ותוס' סנהדרין עט. ד"ה ולב]

עב א מיי' פי"ט מהל' איסורי ביאה הל' ס:
עג ב מיי' פ' כ"ה מהל' טומאת מת הל' י:
עד ג מיי' שם ופי"א מהל' איסורי ביאה הל' יד:
עה ד מיי' פ"י מהל' איסורי ביאה הלכה יא סמג לאוין קיא ועשין רמג:
עו ה מיי' פ"ח מהל' מאכלות אסורות הל' יא ופ"ט גמ"ע סמג לאוין קמא טוש"ע יו"ד סי' קי סעיף ג:
עז ו מיי' שם ופי"ו מהל' אבות הטומאה הל"ט [טוש"ע יו"ד סי' סג סעיף א]:
עח ז מיי' פי"ח מהל' שאר אבות הטומאה הלכה ב:
עט ח מיי' פי"ו מהל' איסורי ביאה הלכה יט ופי"א מהל' מחוסרי כפרה הל' ו ו טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף ט:

לקמן כו: [ודף כח·]

[חולין עו:]

[צ"ל בפ"ג]

◆

תוספי הרא"ש

כאן שנמצא בגג פרוזדור · פרש"י ז"ל אבל אביי ללישנא דבתר חששא ליכא לשנויי הכי דכיון דתלי אביי טעמא בחששא כל היכא דאיכא למיחש משוינן ליה ספק לא שנא גג ולא שנא קרקע איכא לספוקי בחדר ובעלייה · וקשה לפי' דא"כ להך לישנא לא משכחת לעולם אשה ודאי טמאה ואמאי נמצא על שלו חייבין בקרבן דמי עדיף מן הלול ולפנים מקרקע פרוזדור דהוי נמי ספיקא · ונראה לפרש דלהך לישנא נמי שני ליה בין גג לקרקע והאי דלא שני הכי משום דר' חייא ע"כ לית ליה לישנא דחששא אפי' בגג פרוזדור דאי הוה סבר הכי כיון דמחמיר כולי האי דחייש לדם המקור מן הלול ולחוץ אע"פ שדם העליות בא שם כדרכו בלא שנוי וגם קרוב לעלייה מילתא דפשיטא הוא דמבא ודאי בקרקע פרוזדור ולא אצטריך למתנייה אלא ודאי סבר מן הלול ולחוץ ודאי טהור הלכך אצטריך לאשמועינן דמן הלול ולפנים שורפין: **הלכו** חכמים אחר הרוב · אפי' איכא מיעוטא וחזקה דלא מרעי לרובא ואפי' ר' מאיר דחייש למיעוטא הכא מודי ולא אמרינן סמוך מיעוטא לחזקה דהאמר אשה בחזקת טהרה משום מיעוטא דלא שכיח הוא כמו מקור שרוב דמי מקור מצויין: **שליא** דתנן · פרש"י רוב שליא יש לה ולד ומיעוטא אין בה ולד וקשה לפי' דאי מטאי טעמא חשיב ליה רוב א"כ מרישא ה"ל לאתויי הטפלת סנדל או שליא תשב לזכר ולנקבה ומדיהבינן ליה ימי טוהר דזכר אלמא חשבינן להך רוב כודאי ועוד דלישנא דאין שליא שאין עמה ולד משמע דאין כאן ספיקא אלא כל שליא יש עמה ולד וכן משמע מהא דתנן פרק בהמה המקשה שליא (אסורה) שיצתה מקצתה אסורה באכילה ואם יש שליא בלא ולד הו"ל למישריה דסתם שליא דיצתה מקצתה מחצה יש באותו מקצת רוב ולד ומחצה אין בו רוב ולד כמו שמוכיח פ"ק דבב"ק וסמוך מיעוטא דיש שליא בלא ולד למחצה ראותם נמי דיש בה ולד אין במקצתה רוב ולד והוה להו מחצה שיש בה רוב ולד מיעוטא דכה"ג אמרינן פ' בהמה המקשה גבי המבכרת שהפילה שליא סמוך מיעוטא דנרסה למחצה דנקבות וכן פ"ג דבכורות סמוך מיעוטא דמפילות למחצה נקבות וכן בפ' בתרא דיבמות ויש ליישב פרש"י ז"ל ברחוק כגון שמצינו ולד בזאת השליא ויש לפרש דרובא דשפחתן היינו שאנו תולין שלא נימוק הולד בשעת יציאתו כדאמרינן לקמן פ' המפלת אמרו לו לר' מאיר אי אתה מודה שאם הוציאוהו בספל בבית החיצון שהוא טהור אמר להם אינו דומה נימוק פעם אחת לנימוק שתי פעמים ורוב זה שאינו נימוק בבית הפנימי חשיב ליה כודאי אע"ג דאיכא למימר העמר בית בחזקת טהור · וא"ת אכתי תיקשי לך לידוק מרישא מדקתני תשב לזכר ולנקבה אלמא דרובא אינן נימוקין קודם יציאה וי"ל דאפי' היה נימוק ס"ם והיתה טמאה לידה כדדרשינן לקמן בפ' המפלת אשה כי תזריע אפי' לא ילדה אלא בעין שהזריעה אמו טמאה לידה · ואע"ג דר' שמעון הוא דדריש ליה הכי ורבנן הוו דרשי מיניה עד שתלד במקום שמזרעת למעוטי יוצא דופן איכא למימר תרוייהו ש"מ · א"נ הייתי דלא מייתי רישא משום דאי לאו סיפא ה"א דאין שום ולד נימוק בפנים אבל מדקאמר ר' שמעון בסיפא נימוק הולד עד שלא יצא משמע דלת"ק מיעוטא נימוקין: **תשע** צפרדעים כו' הלך אחר הרוב כו' · וה"נ איכא חזקה דמשמע אם רוב שרצים טמא אע"ג דאיכא (מיעוטא) חזקת טהרת: **טומאה** דאשה קאמרינן' והוספת והאיכא נמי הא דתנן לקמן איש ואשה שעשו צרכיהם לתוך הספל חזקת דמים מן האשה ואי משום דר"ש קתני נמי שליא אע"ג דר"ם קתני לה תא קתני לה כדאיתא בפ' המפלת וכ"ת דאין שורפין על אותו רוב תרומה א"כ הא דדייק לאשכוחי למעוטי מאי ליממא למעוטי רובא דר"ש וי"ל שאני התם דאיכא חזקת אדם שהוא בחזקת שאינו רואה דם ומסייע לחזקת רוב דמים מן האשה ומילתא דפשיטא היא ולא אצטריך לאשמועינן:

מאי

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בקרקע פרוזדור וכו' ועל ידי שנזדקרה ליכ"א באחריה : (ב) בא"ד וכיון דרמי : (ג) בא"ד בחדר ובעלייה : (ד) תוס' ד"ה שליא וכו' וכן בפ"ג דבכורות : (ה) ד"ה אחר וכו' רוב שרצים טמא אף על גב :

◆

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אמו טמאה לידה וכו' ליתן לה ימי טומאה וימי טהרה. עי' פ"ל דף כח ע"א ול"ע :

מוסף רש"י שליא בבית. שהפילה בהמה שליא ואין ולד ניכר בה (בכורות כב.). הבית טמא. משום אהל המת, דולד הוה בה ומת (לקמן כו.) דקתני טעמא שאין שליא בלא ולד. אלא שנימוק, ולפיכך הבית טמא, דשמא לא נימק עד שיצא וקודם שבטל טמא את הבית (בכורות שם וש"מ). ולקח מאחת מהן. מתוך החנות (פסחים ט:) במקום קביעות (כתובות טו.). ספקו אסור. דנפקא לן מקראי בפרק בתרא דיומא (פד:) ובפ"ק דכתובות (טו.) כל קבוע כמחצה על מחצה דמי והוה מן הקבוע לקח (חולין לה. וכעי"ז פסחים שם וכתובות שם). ובנמצא. בשר הנמצא בקרקע בין החנויות (פסחים שם) ולא ידעינן מאיזה פירש (כתובות שם). הלך אחר הרוב. הואיל והנאה לפניו לא במקום קביעות לקחה וככל פירשה על ידי אחר וכל דפריש מרובא פריש (שם) דלגבי דפריש אין כאן תורת קבוע (פסחים שם וכעי"ז חולין שם). תשע צפרדעין. מתים ברשות היחיד, ושרץ אחד ביניהם. כגון לב שהוא דומה לצפרדע (כתובות טו.).